

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOURS A DIJOURS

La qüestió del dia

LA SOPA BOBA GRAN COLMADO FUSIONISTA

La miseria, imitant als militars d'alguna graduació que van fer la campanya de Cuba, ha arribat ja a general.

No hi ha regió d'Espanya ahont els efectes de sa grapa descarnada no s' deixin sentir. En unas comarcas perque las ayguas s' ho han emportat tot, en altres perque 'ls impostos resultan ja una carga inguantable, aquí perque 'ls productes de la terra no tenen sortida, allà perque 'l treball està paralisat, el coro de lamentacions que per tot s' aixeca comensa á fer por.

A Cádiz s' han repartit tiros y garrotadas per motius purament econòmichs; á Asturias hi ha hagut un motí que ha adquirit proporcions de revolució per la mateixa causa; al Aragó s' están organisant á corre-cuyta comissions pera socorre als infelissos perjudicats pels últims temporals...

Crits de desesperació, ays de dolor, multituds que s' enfonzan, pobles qu' entregan l' últim suspir—qu' es lo únich que 'ls queda per entregar...

Y la Gaceta, apareixent entre tant tota cofoya ab la grata notícia de que durant el passat mes d' Agost s' han recaudat 90 milions de pessetas, lo qual, comparat al igual mes del any anterior, representa un augment de 12 milions.

Trista victoria la del ministre d' Hisenda!... Dotze milions d' augment... Aixó vol dir que la pressió que s' fa sobre la taronja es tan tremenda, que al rajar las últimas gotas de such fins cauhen alguns pi-nyols. Per xó sembla que s' recauda més.

Pero no tot son tristesas en aquest estrambóich país del pan y toros.

Mentres la mitat d' Espanya renega y l' altra mitat s' ajeu ab indiferencia musulmana pera morir ab més comoditat, á San Sebastián se diverteixen á tota máquina.

Els partes arribats dimecres de l' afortunada ciutat, convertida provisionalment en Cort d' Espanya, feyan venir salivera.

Acabava de celebrarse una festa marítima, y 'ls corresponsals estavan entussiasmats.

«L' espectacle—deyan—semblava copiat d' una de las més hermosas páginas de las Mil y una nits.

»No hi ha al diccionari paraulas prou expressivas pera donar de la festa una idea que s' approximi sisquiera á la realitat.

»Alló era un somni de fadas, l' obra d' un brui-xot, la realisació de las mes atrevidas fantasías.

»Luxo, riquesa, hermosura, elegancia; la bellesa aliada ab el bon gust; l' art de brasset ab la fortuna; aixó es lo que San Sebastián ha ofert als ulls atónits del públich durant unas quantas horas.»

Els uns plorant, els altres rihent...

«Puede el baffle continuar.»

Rirá bien qui vivirá le dernier... y al fons del sach se trobarán las engrunas.

Tres maneras distintas de dir que no sería ex-trany que aquest saynete acabés en tragedia.

Aixís ho pensa també en Romero Robledo, que, cabalment á San Sebastián mateix, ha dit en un círcul d' amichs que «aixó s' acaba, aixó s' enfonza.»

Es la especialitat de don Paco. Quan se veu lluny del poder, se torna filòsof, raciocina ab sensatés y fins diu algunas veritats. Pero apenas reb una carícia de las institucions; apenas desde las regións ahont se forja el llamp y s' combinan las crisis se li envía una mirada carinyosa, ja tenim al home lli-

com un guant é inclinat á mirarse las cosas de la política á través d' un prisma, si no de color de rosa, de tons bastant agradables.

«Aixó s' acaba, aixó s' enfonza...» Sí, don Francisco: aixó s' acaba, aixó s' enfonza; pero sápigay en tengui que lo que s' enfonza y s' acaba no es sols aixó.

Al mateix temps que aixó, s' acaban y s' enfonzan els polítichs farsants, els corruptors de pobles, els llops disfressats ab pell d' ovella, que després d' haver arruinat á la nació, s' passejan melancólica-

ment fent el Jeremías, lamentantse de mals, de des-gracias, de miserias de las quals son ells els principals responsables.

«Aixó s' acaba, aixó s' enfonza...»

Al pronunciar aquestas proféticas paraulas, don Paco, miris al mirall.

Y després registris la conciencia.

Si es que 'n té.

—¿Cada diumenje á las tres han de tancarse 'ls colmadors?... Bueno. ¡Mientras no 'm fassin tancá 'l meu!...

LAS COSAS CLARAS

A vingut el Nuevo Régimen á justificar en certa manera el pas donat pel Consell federal de Catalunya en son últim manifest Ho fa el periódich de Madrid per medi de un article que s' atribuheix á la ploma de 'n Pí y Margall.

»Nosaltres ens ho sembla y no 'ns ho sembla. Ens ho sembla per

l'istil, per la forma; no 'ns ho sembla per la falta de precisió ab qu' está escrit, tant impropia del il·lustre escriptor que té com a norma sentar premisas fermes y seguras y portar ab gran forsa de lògica las deduccions fins a las sevas últimas conseqüencias.

Aném a demostrar lo que dihém.

El primer párrafo diu aixís:

«Hay en Cataluña dos partidos afines: uno que se llama federal, otro que se llama catalanista ó regionalista. Los dos persiguen un mismo fin, la autonomía de las regiones y la unión de las regiones por un poder central. Los dos quieren destruir ese absurdo régimen centralista que, como decíamos há poco, se empeña en llevar al mismo paso pueblos de distinto grado de cultura, de distinta aptitud, de distintas aspiraciones y aun pueblos de distinta lengua y de distintas leyes. Los dos odian ese centralismo, que no es sino un carro de desiguales ruedas que anda siempre tropezando, y hoy sufre violentas sacudidas y mañana peligrosos vuelcos. Los dos definen de igual modo los atributos del Estado y los de las regiones.»

Primera falta de precisió. No es cert que hi haja un sol partit qu' s diu *catalanista* ó *regionalista*, sino dos que portan respectivament aquests noms ab organizació distinta y ab un esperit de rivalitat que ve sent cada día més irreductible. El *catalanista* sosté en tota la seva integritat las bases de Manresa y concreta las sevas miras exclusivament a Catalunya: el *regionalista*, tret de la closca pel general Polavieja, per entregarse a la lluyta immediata s distingeix pel seu esperit transaccionista, y de las bases de Manresa sols n' accepta l' essencia (*), de manera que sempre que li convingui prescindirá de lo qu' en ellas el destorbi pel logro del seus intents.

Carro ab dos rodas més desiguales no se 'n ha vist un altre, ni l' mateix del régimen centralista. Y a pesar de tot hi ha federals que pretenen pujarhi pera fer el seu camí. No 's queixin dels sotrachs; ni 's queixin tampoch si volcan y 's trenca la nou del coll.

Y encare que catalanistas y regionalistas formessin un sol partit, y encare que l' partit que formessin aspirés a establir l' autonomia de las regions y la unió de las regions per un poder central, no per aixó 's podrien confondre ab el partit federal, en tant que aquest a més de federal vulga continuar sent com ha sigut sempre democrata y republicá; de la mateixa manera que may s' han pogut confondre els monárquichs absolutistas y ls monárquichs constitucionals y democrátichs, ab tot y tenir de comú el régimen monárquich; que no tant per la forma, com per l' essencia, se caracterisan els partits polítichs fidels a una doctrina. Aixís, una federació a l' estil de l' edat mitja baix el ceptre de un rey satisfaría plenament a la casi totalitat dels regionalistas y catalanistas. ¿La veurían ab gust els republicans democrátichs federals?

Vegis, donchs, com no es veritat que ls *catalanistas* ó *regionalistas* per una part, y ls *federals* per l' altra, persegueixin un mateix fi.

Segon párrafo del article del *Nuevo Régimen*:

«Que quieran que no quieran, los dos partidos han de ir juntos, ya que llevan fines idénticos. No necesitan, no, para ir juntos, ni de alianzas públicas ni secretas, ni de coaliciones, ni de pactos de ningún género. No necesitan tampoco hacer programas comunes, ni constituir comités mixtos, ni comprometerse a callar hasta que la federación triunfe. Esto se deja para esas bastardas uniones de colectividades heterogéneas que no pueden vivir sin el mutuo sacrificio y el mutuo engaño.»

Aixó de «que quieran ó no quieren, los dos partidos han de ir juntos, ya que llevan fines idénticos», ens sembla una mica massa fort. Per lo mateix que ls seus fins essencials no son idéntichs, com acabém de demostrar en el párrafo anterior, estém segurs de que no podran anar may junts mal que s' hi empenyin. Pera poder anar junts fora precis que ls catalanistas y regionalistas se declarassin republicans y democratas, ó que ls federals abandonessin las ideas republicanas y las doctrinas democráticas.

En lloch, donchs, d' afegir que «no necesitan, no, para ir juntos, ni de alianzas públicas ni secretas, ni de coaliciones, ni de pactos de ningún género», seria més exacte consignar que aqueixas alianzas, coalicions y pactes son de tot punt impossibles. Y a pesar de tot ¿no va dir el Consell regional en son manifest que ls catalanistas y regionalistas eran sos aliats naturals? ¿Com se compagina aquesta afirmació palmaria ab la innecessitat de tota aliansa que proclama *El Nuevo Régimen*?

¡Embolica que fa fort!

Nous párrafos del article:

«Los catalanistas no es exacto que quieran sólo la autonomía de Cataluña; no lo es tampoco que no sean democratas. En las Cortes, ante la nación, han declarado que quieren autónomas las regiones todas de la Península, y consideran como el más precioso de los dones la libertad en todos los órdenes de la vida. Quieren, a par de nosotros, la libertad del pensamiento y la de la conciencia.»

«No son republicanos, pero no rechazan la República. Sobre nuestras reformas sociales han guardado hasta aquí silencio. Van con los federales en todo lo que constituye la esencia de nuestro partido: la federación de las regiones.»

Respecte a lo que precedeix, pot dirse lo que l' gacetiller: «Estos párrafos no necesitan comentarios.»

Perque si ls catalanistas ó millor dit els regionalistas, ja que ls catalanistas a las Cortes no han parlat per no tenirhi representants, s' han limitat a fer tímides declaracions de amor a la llibertat, may entesa en el sentit ample y radical ab que l' enteném nosaltres els democratas y republicans, y respecte a la República ni l' acceptan ni la retxassan y en lo que toca a las reformas socials guardan silenci, molt distret havia d' estar l' autor del article pera dir com diu a continuació que «van con los federales en todo lo que constituye la esencia de nuestro partido.»

¡Pobres federals si concentran tota l' essencia de sas aspiracions polítichs en la federació de las regions!

Viatje aprofitat

—Hi conquistat simpatías, hi revisat els canóns

y he recullit municions per una pila de días.

Continua *El Nuevo Régimen*:

«Estará lejos el día en que con nosotros se fundan. En Julio la fracción catalanista *Lo Somatén* se declaró públicamente partidaria de la República y el federalismo. Felicítola con este motivo en Tarraça el Consejo federal de Cataluña, y hubo entre los dos partidos frases de unidad y de concordia, no alianzas. Por *vías confluentes* se dijo que iban a un mismo fin los dos partidos.»

«Si está lluny el día en que catalanistas y regionalistas se confonguin ab els federals? ¡Y tant lluny, que ni s' entén com puga venir may!

No perque una associació insignificant del catalanisme, *Lo Somatén*, s' haja declarat públicament partidaria de la República, hi ha que concebir grans esperansas. Una flor no fa estiu. Y además, si *Lo Somatén*, com a catalanista qu' es accepta las bases de Manresa, per més republica que s' declari, no podrá dirse may democrata, desde l' punt que las citadas bases prescriuen l' exercici del sufragi universal per caps de familia y per classes ó gremis y l' *status quo* en la qüestió religiosa, es a dir, la m'grada tolerancia de cultes que avuy tenim consignada en la Constitució del Estat.

Ultim párrafo del article:

«No comprendemos así la alarma de ciertos federales. Sólo los unitarios podrán ver con malos ojos que catalanistas y federales nos acerquemos, sólo ellos interesarse por llevarnos a la discordia.»

L' alarma dels federals, partidaris tant com de la federació, de la democracia y la República, no sols la compreném, sino que la trobém plenament justificada.

No está bé que partits que blasonan de serios divaguin de una manera tan llastimosa. Se diria que no cabentlos a las mans todas las aspiracions que persegueixen, com no caben en las mans de una criatura todas las joguinas, avuy deixan las unas de recó per entretenirse ab las altres, que deixarán de recó demá pera tornar a pendre las primeras.

Encare está fresca la tinta del manifest «*A los españoles*» en que ls més caracterisats federals de Barcelona unían la seva firma a la de tots els republicans, pera declarar que havia de donarse la gran batalla a la reacció clerical. Pochs mesos han passat desde que ls noms de n' Pí y Margall y l' de n' Le rroux sortian triomfants de las urnas de Barcelona per l' esforços comú de tots els republicans units.

Els senyors del Consell en aquell manifest y en la campanya electoral s' entretenían ab las joguinas de la democracia y de la República; se n' han cansat, sense saber com, y ara pretenen jugar de acort ab els catalanistas, ab las joguinas de la federació. Aixó fa criatura.

Y mentres tant, queda paralísada l' acció revolucionaria que hauria de volcar tot lo existent. Y la monarquia y las oligarquias que s' xalan a la seva sombra y baix el seu amparo viuen y se sostenen, gracias a que hi ha republicans, que per aberració de l' inteligencia ó per altres causas tal volta més lamentables, no han sapigut concertarse baix una fórmula tan senzilla com la següent:

«Prescindir momentáneament de lo que 'ns divideix, per adoptar tot lo que tenim de comú... ¡y cops al bulto!»

P. K.

QUELL célebre Monsenyor Cansalada, bisbe de Perpinyá, que tant s' havia distingit donant pel moral als nostres catalanistas, al últim s' ha posat la mitra a tall de gorro-frigi, pronunciant un discurs en honor de la República y del régimen

centralista.

A nosaltres, no 'ns ha enganyat de gayre. Recórdis que quan mes s' esforçava en atreure's las simpatías y l' adhesió dels catalanistas, expresarem la sospita de que treballava per Fransa y no per Catalunya, a tall de gascó, y com a tal digne compatriota dels Tres mosqueteros tan amants de las aventuras.

Sols els catalanistas no veyan aixó, perque tenen pá al ull... y pá moreno, qu' es més fosch que l' blanc.

La recepció feta al ministre Villanueva a Vilafranca del Panadés signé respetuosa, pero freda. Aixís havia de ser.

Ministres com en Villanueva, no tenen prou talla. Y per consegüent no val la pena de xiularlos.

¿No l' demanavan?

Ja tenim a n' en Paraisó passejantse per San Sebastián con un marqués de Pidal ó un Romero Robledo, avistantse ab aquest, conferenciant ab aquei, fent declaracions a quell altre, y assegurant que ara si que va de debó y que desseguida que s' obrin las Cortes dirá aixó, lo altre y lo de més enllá... ¡Don Bassili, don Bassili!... ¡Cóm ens aném tornant, sense donárnoson compte!

Pari una mica d' atenció, si es servit. ¿Sent qué cantan a la seva terra?

La *Virgen del Pilar* dice que ja n' ha prou de paraulas; que per no haver de fer res, val més no moure's de casa.

Un dels nostres barcos—ó lo que sigan—havia de anar a Dunkerke a tributar honors al emperador de Russia; pero a última hora s' ha desistit d' enviarli. Perque ¿hi hauria pogut arribar al terme del seu viatge?

Els nostres barcos son com els rellotjes dolents: tenen poca corda, y a lo millor s' espantilan.

En Pidal ho ha dit ben clar. No es cert qu' en sa calitat d' embaixador d' Espanya prop del Vaticá ell haja rebut may de n' Sagasta l' encàrrech de negociar la reforma del Concordat.

En Sagasta feya veure que sí; en Pidal diu que no. Y lo de sempre: qu' entre enredos y trapacerías el país se queda a tres quarts de quinze.

Y ls enredadors y trapacers tan tranquils y menjant.

Dimars al vespre, gran xibarri a la Barceloneta. Creyentse que l' tranvia eléctrich havia atropellat a un baylet, el públich va tirar-se al demunt del cotxe número 39 y després de ruixar-lo ab petroli li

pegá foch y l' reduhí a cendra en menos que canta un gall.

Com ja pot suposarse, no aplandím el fet ni molt menos; pero sempre hem temut que ls abusos de las Companyas tranviarias y la impunitat de que disfrutaban havían de portar conseqüencias desagradables.

Tart ó aviat la paciència s' acaba y vé un día que l' públich se crema.

Y—ja ho venhen—els cotxes també.

Nosaltres som aixís. Ens costa de posárnoshi, pero quan dihém: ¡Ara!... aviat s' hi coneix.

Ben clar ho hem declarat al sultá de Marruecos:

—O 'ns torna immediatament els dos joves seqüestrats per una de las sevas tribus, ó per cada día que passi pagaré mil duros.

Y l' sultá sembla que ha respost:

—¿Mil duros dihéu? Bueno; apunteulos.

Y aixís estém: apuntant, apuntant sempre.

Però no es fácil que tirém.

Ni un tiro als seqüestradors ni un xavo a la guardiola.

¡Ah!... Per si no s' han adonat del anunci que va en altre lloch del present número. Se ls participa que l' nostre company de redacció C. Gumá ha publicat un 'altra de las celebradas obretas festivas.

Aquesta s' titula *Agencia de matrimonis*, humorada en vers, y...

—Ja ho sabém; ja hem llegit l' anunci.

—Molt bé; pero lo que no saben ni poden saberho, perque l' anunci no ho diu, es que l' edició s' está venent com fruyta de la bona, y que si no fan el cap viu s' quedarán sense *Agencia de matrimonis*.

Després no diguin que no se ls ha avisat.

En Ferrer y Vidal, que fins ara havia vingut exercint el caciquisme mes odiós en el districte de Vilanova y Geltrú, al últim ha caygut del burro... qu' es com si hagués caygut de si mateix.

Quan se vá atrevir al atac brutal, cobart y salvatge contra l' periodista senyor Artigas, no s' ho figurava que tot aquell poble, que al fi es honrat y digne sense distinció de classes, li giraría la cara ab despreci.

Mes aixís havia de succehir, y aixís ha succehit.

A l' hora en que necessitava alguna ajuda, algún consol, no ha tingut ningú al seu costat, ni ls millors amichs ab qui contava, ni ls que havían rebut els seus favors, ni aquells a qui, trobantse compromesos, havia amparat, valentse de la seva immunitat de cacich que tenia carta blanca per tot.

En aquesta situació tan desairada, tan trista per ell, enarbolat de despit ha llansat al carrer l' acta de diputat a Cortes.

Que l' poble de Vilanova la reculli, y procuri veure ben bé a qui en lo successiu la confia.

El districte de Vilanova ha sigut sempre eminentment republicá, y sols a favor de la divisió de las nostras forsas, ha pogut criarse en aquell terren, la mala herbeta del caciquisme monárquich, que tot ho corromp y tot ho envenena.

Es tant lo que la situació viu rezelosa y escamada, que quan un ministre visita una població y la gent no l' xiula, ni l' apedrega, ni li diu cosas lleitjas, ja sembla que s' ha obtingut una gran victoria.

Per xó l' arribada de n' Villanueva a Madrid al tornar de Vilafranca, ha revestit els caràcters d' un aconceixement.

Lo primer que l' ministre d' Agricultura ha fet, ha sigut visitar a ne n' Sagasta.

—Aquí 'm té, senyor don Práxedes.

—Res.

—¿Ni un tomátech? ¿Ni un tronxo?

—No senyó.

—¡M deixa parat!...

¡Oh piadosos varóns qu' ostentén las insignias de Sant Joan de Deu, y qu' heu prés al vostre cárrech el cuydado (cobrant lo que sigui) dels infelissos boigs de Sant Boy del Llobregat!

Bé us atacava l' *Diluvi* dias enrera contant ab tots els pels y senyals las gestions qu' esteu fent per adquirir bous y vacas atacats de glossopeda, ab la santa idea de ferlos menjar als pensionistas del manicomí. Ells ray que son boigs, s' ho menjan tot sense escrupuls ni protestas.

Però l' *Diluvi* impio y malvat no sab fins ahont arriban las miraculosas virtuts ab que s' ha servit dotarnos la divina providencia. Qualsevol que menjés bou glossopeda se n' faria deu pedras. Mes no ls nostres pensionistas.

Fent bullir la carn glossopeda ab aygua beneyta, y, durant la coccio, resant algunas oracions que sols saben vosaltres, aquella carn se torna sana, gustosa y nutritiva.

De aquí las ventatjas de que las corporacions religioses estiguin encarregadas de tot, y en especial dels serveys hospitalaris. Ellas y sols ellas tenen el dó de fer miracles.

Y la proba es que ab tot y fer menjar carn ab glossopeda als seus pensionistas que pagan per menjarla bona, no hi haja cap junta de sanitat que ls molestin, ni cap tribunal que ls encausi, ni tant sisquera cap individu de la familia de algún boig que ls badi l' cap de una garrotada.

Tot aixó, no hi donguin mes voltas, es verdadera-ment miraculós.

BADALONA, 31 d' agost

Segons el nostre periódich local, per decret del Vicari Capítular, han sigut disolts els dos centres carcatólichs de nostra ciutat y. de la *desunió* dels dos, s' en formará un de nou pagant l' edifici, que serà de nova planta, el conegut carca senyor de can Tapias. Al efecte han nomenat una junta de personas *prudentes* presidida pel rabada de la iglesia de Santa Maria, qu' es un pobre home que l' portan del nas els seus vicaris *Maniet* el *diplomá*.

(*) Aixís ho declará l' Doctor Robert en el Congrés.

tich y Pepet busca donas (a) Quatrulls, que son els que manejan tot el tinglado. Segons tinc entès, se tracta de fundar, ab la capa de la religió, una societat política per veure si s'acaba alguna cosa en les proximas eleccions de concejals, si es que antes la nova desunió no s'acaba a clatellades.

VILALLONGA, agost

Per la festa major volíem fer professons capitanejades per mossen Picapoll y el pobre no va trobar anyells que volguessin carregar ab els tabernacles de la Iglesia. Ara ha succehit dos quartos de lo mateix per sant Roch y ademés s'ha trobat qu' aixís com altres anys els vehins del carrer donaven 7 ó 8 pessetas para la funció, aquesta vegada se las ha hagut de pintar; en vista de lo qual va atrevirse á dir que si no hi ha diners no hi haurá professons.

Intútil dir lo que 'ns en alegrarém els liberals que pensen en regenerarnos.

SANTIGA, 1.º setembre

Héus aquí lo que predica el nostre camalluhent negre: Que ningú fassi res el día de festa (com si ell no treballés aquell día mes que cap per la seva butxaca! Que si volém iluminar el Sagrament que cada vehí 's pagui l' oli de la seva llantia. Y no parla de las llantias que dú al seu damunt, el fart d' olla.

Se sab també que l' altre día va dir á uns feligresos que anavan á combrregar:—Ja us en podeu entornar, que s' han acabat las hostias.

Valenta manera d' inclinarnos á la fé católica!

LLANSÁ, 2 d' setembre

Alguns llanús d' aquesta vila, al tenir noticia de que havia de passar per aquí una romeria de béns, se van decidir á agregar-se á aquella llopada y encaminarse cap á Lourdes.

Efectivament, ab l' escamot de llanús surtits de Llanús va enganxarshi una viudeta joye y guapa que avans may anava á missa y ara no fá més qu' ensumar la retransa dels sotanas. La senyora haurá cregut qu' algún peligrí se 'n enamorará. ¡No 't dich palla de la xerínola que farán!

Alabat siga 'l sagrat nom de Jesús.

MOLLERUSA, 30 d' agost

El día 23, al anar á efectuar-se l' enterro d' una noya de 20 anys, las fadrinas del poble van acordar la conducció del cadavre al cementiri á pes de brassos, última proba de carinyo de las sevas amiguetas, y aquí dirán que 's negá á secundar tan hermós homenatge? Las hicas de María. Aquest es el modo d' imitar á aquella mare que tants dolors y sufriments va guanyarse aquí á la terra...

¡Farsants!

LA REGENERACIÓ

IGUIN lo que vulguin quatre calumniadors d' ofici, enemichs sistemátichs de tots els governs una mica regulars, aixó de la regeneració d' Espanya comensa á anar de veras.

Don Práxedes no s' ocupa d' altra cosa.

—¿Cóm va l' assumpto?—pregunta cada día als seus ministres:—¿La penseu ab la regeneració, que van prometre al país al pujar al candeleró?

—Sí, senyor—diu el ministre d' Estat:—jo ja tinc rumiadas totas las reformas que 's refereixen al meu departament. Un día d' aquests compraré un quadernillo de paper y comensaré á escriurelas.

—Jo—contesta l' de la Guerra—no m' hi he pogut dedicar gayre, porque aquests continuos viatjes me destorban de mala manera; pero també tinc bastantas cosas pensadas y moltas á punt de pensar.

El de Marina fa parecidas declaraciones, el d' Agricultura no 's mostra menos animat, el d' Hisenda treballa també com un negre... Tots, tots venen á dir lo mateix:—La regeneració 's farà. El partit fusionista ho ha promés, y la paraula de la nostra comunió política es sagrada.

Lo que hi ha que la feyna no es d' aquelles de bufar y fer ampollas, y de tant en tant surten obstacles imprevistos qu' entorpeixen una mica 'ls traballs del ministeri y ocasionan disgustos y rossaments.

—Veji, senyor Sagasta—diu, per exemple, l' ministre de la Guerra:—veji cómo ha d' arreglarse aixó.

—¿Qué passa?

—Tenia l' propósit de reduhir la palla que consumeix l' exercit, y 'ls jefes sembla que no s' hi conforman.

—¿Qué alegan?

—Que l' actual consignació de palla es totalment necessaria.

—¿Y no es cert?

—¿Qué ha de ser! Com que 'l ganado no se 'n menja ni la mitat... Casi tota se l' emportan els jefes á casa seva.

—¿Qué 'n fan?

—Márfezas per las criadas.—

Un altre día es el de Gracia y Justicia el que acudeix á consultar ab el president.

—Don Práxedes—exclama tot consternat:—aixó de las economias en el pressupost del clero cada día ho veig mes brut.

—¿Ja ha escrit al Papa?

—Sí, senyor; pero m' ha contestat que no ha rebut la meva carta y que per lo tant no pot accedir á la rebaixa qu' en ella li demano.

—Aixó es pendre 'ns el pel.

—Y quedarse 'ns els quartos.

—¿Per qué no s' entén ab el nunci?

—Ja vaig ferho y ¿sab qué 'm va dir, després de meditarho molt? Que sí, que permetia que alterés el pressupost dels capellans, mentres li deixés fixar á n' ell la cantitat definitiva.

—¿Quina cantitat va senyalar?

—Cinquanta milions.

—¿Pero si ara no més ne paguem quaranta dos!

—Aixó mateix: tota la seva generositat consistia en demanar-me vuyt més.—

A pesar d' aquests inconvenients y altres que seria llarch referir, els ministres, lluny de desanimarse, s' entregan cada día ab mes calor á la patriótica tasca de la regeneració.

L' un estudia l' abreviació del procediments judiciales, á fi de que 'ls plets, que actualment solen durar vint anys, no mes ne durin dinou y mitj.

L' altre, disposat á introduhir en la marina un cambi radicalíssim, tracta de pintar de blanch tots els barcos que ara son negres.

Música prohibida

—¿Cóm!... ¿Costas las de levante, playas las de... ¡Feu el favor de seguir!

—¿Per qué?

—Perque toquéu la Marina.

El ministre d' Agricultura prepara una ley con tra la filoxera y l' mildew, declarantlos enemichs de la patria y encomenant als pajeros la seva persecució y extermini.

El de Gobernació intenta la reorganización de la policía secreta, fent que 'ls agents portin careta á fi de que ningú 'ls conegui y provehientos de garrots mes artístichs y ben tornejats que 'ls que avuy usan.

El d' Instrucción pensa suprimir algunas lletas del alfabet, pera evitar l' abús que certas regiones venen fentse, com Andalusia de la Z, las Vascongadas de la K y Aragón de la J.

En una paraula, tothom hi posa 'l coll, y mes se faria si 's vejes que 'l país s' ocupa ab interés de aquestas cosas.

Pero es clar ¿qué ha de pensar en Sagasta, al observar que aquí la gent no mes se recorda de divertir-se y de mirar si l' Reverte té la cama mes ó menos encarcerada que avans y si l' Algabeño mata millor recibiendo que á toro parado?

—¿El poble canta?—deya un ministre francés, al saber que la multitud havia rebut ab cansóns picarescas la noticia d' un nou impost que 'l govern tractava d' establir:—Pues podém estar traquils: si canta, pagará.

—¿El poble va als toros?—deu dirse don Práxedes, al enterarse del entusiasme ab que 'l públich se dirigeix á la plassa:—Pues no 'ns amohiném. Si va als toros, senyal que la regeneració no es cosa que porti pressa.

FANTÁSTICH

VISITA DE MINISTRE

—Noy, amaneix la robeta de las grans solemnitats: las calsas negras, las botas, la corbata, els guants rentats. Digas que freguin la entrada, que reguin fins al cantó, que coloquin desseguida el domas vert al balcó. Dintre de mitj' hora escassa, segons noticia oficial, arriba 'l senyor ministre, y es precis rébrer com cal.

—Pero, pare, ahir ¿no deya qu' era un tipo tan ruih?

—¡Ben net! Y quan sigui fora espero tornarho á d'.

—¡Ja es aquí! Depressa, músichs, ¡cops á la marxa real! Que sas notas traduixin l' entusiasme general. ¡Viva l' ilustre ministre! ¡Viva l' patrio de cor! Hoy es un día de júbilo, un día de... ¡Toquéu fort! ¡Pas! ¡A parteu la quitxalla! El carrer, desembrassat. ¿Per que 'ls clarins no rellan? ¿Qué fa aquest bombo parat?

—Pero, pare, ahir ¿no 'n deya cent pestes per un diné?

—Espéra que sigui fora, ¡las que altre cop ne diré!

—Vingui aquí, senyor ministre: las lleys que vosté ha dictat, ¡miri de quina manera han transformat la ciutat! Es cert que hi hem gastat quartos y qu' hem treballat ab fe, pero en realitat la gloria pertencix tota á vosté. A vosté, que tot ho abarca, ab el seu ull protectó;

á vosté, que ab má nervuda gufa y empanya 'l timó.

—Pero, pare, ahir ¿no deya qu' era un valent sabate?

—Y ho es. Y quan se 'ns en vaji ben alt ho repetiré.

—¡Ah! D' aixó 'n dich un gran home! Miréu com ab un sol mot comprén lo que se li explica y 's queda enterat de tot.

Parleu de ceps, de rabes, de garrofas... no hi ha res que no ho conegui de sobra.

No hi vist senyor mes entés. ¡Es clar que per tot el volen! ¡Es clar qu' en sas excursions sab guanyarse 'l cor y l' ánima de todas las poblacions!

—Pero, pare, ahir ¿no deya que no 'l podíau tragar?

—Y aixís penso torná á dirho tan bon punt se 'n torni á anar.

—Senyor ministre, aquest vespre sopá al Cusino fabril; al sortir, gran serenata pel coro Nuevo Pensil. Demá al dematí, visita á tota la població...

¡Es nostre, 'l tenim á casa y á res ens pot dir que nó!

¡Viva 'l ministre simpático! ¡Viva 'l polítich lleal! ¡Viva la flor més bonica del jardí ministerial!

—Pero, pare, ahir ¿no deya qu' era tan empalagós?

—Y ho diré y tornaré á dirho. ¡Deixa tú que toqui 'l dos!

C. GUMÁ

EL JUBILEO DE LA REVOLUCIÓ

A idea ha sigut iniciada per El Progreso de Madrid: nosaltres la trobém oportuna y 'ns hi adherim. Se tracta de realisar lo que indica 'l títul, es á dir: el Jubileo de la Revolució.

Un acte públich que en tot cas haurá de tenir efecte en tota Espanya, durant deu días, ó siga desde 'l 19 al 29 del present mes de Setembre, fetxas commemorativas de dos fets revolucionaris, el de Setembre de 1886, fracassat: triomfant el de Setembre de 1868.

Objecte del jubileo: despertar l' esperit públich y difundir la confiança entre tots los que aspirin á la regeneració del país, en la eficacia dels medis revolucionaris, els únichs que sempre aquí á Espanya han produhit efecte.

Manera de realisar-lo: emprendre una série de manifestacions públicas en todas las capitals y poblacions de alguna importancia á las quals hi assisteixin tots els amichs de la llibertat, fins dels pobles mes insignificants, que podrian dirigir-se el día se nyalat á la població mes immediata ahont l' acte tingúes efecte. En las manifestacions y meetings podrian pénérrer part els oradors mes caracterisats y entusiastas de las ideas revolucionarias; y aqueixas manifestacions y meetings foran com el prelude de un acte importantíssim, que vingúes á ser el re-súm del Jubileo.

Tal sería la reunió á Madrid de una Assamblea lliure d' exposició de doctrinas y programas, á la que hi concorrerian delegats ó representants de todas las agrupacions políticas y socials. Després de l' Assamblea se organisaría una manifestació pública grandiosa, y á la nit un gran meeting de cordial-

tat y fraternitat entre tots els elements que lluytan pera refer una Espanya nova, redimida de tiranias emancipada d' esclavituts.

En aquests deu días d' agitació se procuraría obtenir á tota costa el concurs directe y entusiasta de las classes obreras, may com avuy necessitadas de apoyar sas legítimas reivindicacions en l' acció energética del partit republicá.

Está á Espanya en vigílias de inaugurarse un nou reynat. Es fácil que 'ls elements polítichs monárquichs que han causat la desventura del país, en aquests últims vintiset anys, s' esforzin en refondres pera poder continuar fent de la sevas á la sombra del trono de Alfonso XIII. Culpa será de nosaltres si conseguixen els seus propósits.

Abandoném l' apatia, desvetllém als que dormen, concentrém els dispersos, y formant una onada imponent escombrerém tot lo que s' oposi al nostre pas. Som els mes y serém els mes forts.

Ab el Jubileo de la Revolució podrem contar las nostras forsas, y apendrán á respectarnos els que ab tan justos motius han de témer el despertar del poble.

J.

EL PAIS FRÉSTECH

DESDE l' arribada de 'n Dato y la conseguent apoteosis xiuiesca que va férseli, els polítichs madrilenys es miran de lluny á Barcelona, y cada vegada que á un ministre qualsevol se li ocorre visitarnos, es repensa desseguida exclamant com el boig del quintero:

—¡Guarda, que es podenco!

En vista de que á en Villanueva no se l' han menjat el vilafraquins, comensan á pendre agallas y el propi Villanueva ja vol arribarse fins á Barcelona á darrers d' aquest mes.

Y els conservadors, fentse els enterats y els valents, diuen are...

Vagin apuntant lo que diuen:

Qu' ells ja sabían que Catalunya esperaba una ocasió pera demostrar son carinyo al centralisme, obsequiant á tutti plé y fins tocant la barbeta al primer ministre de la corona que la visités.

Que, ves si ho sabían, qu' ells ja volíem fer venir á en Sánchez Toca, per ésser qui, del seu partit, té més nas á la cara.

Que al Dato se l' haguera rebut ab palmas, sino haguessin sigut quatre capitalistas qu' estaban cremats de las reformas socialistas del jove ministre y van volgué revenjarse.

Y que qui no 's consola es porque no vol.

Are que ja 's va passant la pó, comenso jo á ternir de que si veuhen que no mosseguém, no 'ns els podrém treure de sobre.

Es verdaderament cómic el temor que tenen aquesta mena de gent, y aixó sols proba que regoneixen ésser mereixedors d' una pluja patatesca.

Diu, y d' aixó no 'n responch, que avans d' aventurarse en Villanueva á travessar l' Ebro, van vení fins á las portas de Catalunya alguns ministres de rigorós incógnit á veure com estava la cosa y van entornarse en vista de la bullidura que la propia pó els feya notar.

Un d' ells, més atrevit, va internarse cosa d' un parell d' horas disfessat d' esmolet, y fent el pagés va acostarse á la primera persona que va trobar.

—Buenas, paisano.

—Bon día—va respondre l' interpelat, qu' era un carreter sorrít.

—¿Y cómo estamos de separatismo?

—Per are bons.

—¿Y qué me dice V. de las bases de Manresa?

—No hi he estat per 'quells indrets.

—¿Qué se dice del gobierno?

—¡Y á mí que 'm contal!

—¿Se nota agitacion en las masas?

—No l' entench.

—Digo que si la hidra asoma su repugnante cabeza.

—Menos.

—Que si los elementos perturbadores pretenden turbar esa paz octaviana...

—Tampoch y... vaya, buenas.

El ministre-esmolet torna á passá l' Ebro satisfet del resultat de la seva interview y á la primera estació telegráfica que troba, posa á en Sagasta el següent parte:

«Explorado ánimo Cataluña. Catalanes mansos. Balsa aceite. Puede irse sin coraza.»

Y vetaquí porque va vení en Villanueva.

JEPH DE JESPU

l' rey de Inglaterra que avants de pñjar al trono pesava 104 kilos, ara 'n pesa 106.

Aixó proba que, segons á quí 'l ser rey l' engreixa.

Y ademés fá obrir l' ull á tot poble que com l' inglés se prechí de previsor.

Perque anant lo del Transvaal tan malament com va, si l' rey Eduart la va donant per engreixarse, res tindrà d' extrany que á l' hora menos pensada s' ensorri l' trono de Inglaterra.

Un rey que s' engreixa y una guerra interminable son dos cosas massa pesadas per un poble.

¡Qué valents els marinos qu' en número de una quarantena van anar á invadir la redacció de El Correo de San Sebastián, ahont no s' hi trobavan mes que 'l Director y un Redactor!...

No n' hi van anar mes que quaranta, quan en realitat havian d' anarhi tots, ab el Pelayo y 'l Quirlos Canto á coll, á fi de que 'l espectacle hagués resultat mes imponent y la venjansa mes dura.

¡Venjansa, sí, contra las brometas de aquell perío-

do.

—

—

—

—

—

—

—

—

La «juerga» de Vilafranca. — Els carca-catalanistas y la visita de 'n Villanueva

Avans d'arribá 'l ministre, aquellas fals jcom brillavan!

Ell vingut, van envaynar,

y sòls se vejeren vaynas.

dich que s' havia atrevit á burlarse de una cosa tan sèria com las últimas maniobras navals!
Ja veuhen si n' hi havia perquè als valents marinos se 'ls hi posés la mosca al nas.

A conseqüència de havern'hi anat no mes que quaranta, y no tota l' esquadra com era de rigor, resultà que si bé varen pegar també varen rebre.
Els tinters y las sorreras anavan enlayre y devian semblar bombas yankees pel pànich que varen produhir. Jo ja ho veig: un tinter que peti sobre 'l nas, deixa convertit en negre al marino mes blanch de l' Armada. Y un raig de sorrilla als ulls no 'n dona poca de feyna de fregarse'ls. ¡Santa Lluçia 'ns ampari contra semblant desgracial!

En la brega s' hi varen barrejar els caixistas, que son una especie de Goliat, comparats ab els marinos, perquè alló d' estarse tot lo sant d'ia cullint lletres, desarrolla molt els bíceps... ¡y Deu ens guard' de un cop de puny de caixista, que fá veure llumanetas al mes cego!

Els quaranta valents de l' esquadra, ells tots sòls, ja 'ls haurian estussinat al Director y al Redactor del Correo; pero 'ls malehits caixistas prenent cartas en el joch els obligaren á emprendre la retirada.
Aixó sí: al sortir al carrer, el públich els tributá una ovació de xiulets tan colossal, que si bé 'ls examinan els metjes de l' Armada, á tots els quaranta marinos de la Armada 'ls haurán de donar de baixa per inútils. El que no sort haurá quedat tintet.
Tenim, donchs, un altre gloriós desastre, y ab ell ja van tres: Cavite... Santiago... y San Sebastián.

Qualsevol que hagués llegit *La Perdú*, justificant anticipadament la xiulada que havia de tributarse al ministre de Agricultura, Sr. Villanueva, en el seu viatge á Vilafranca del Panadés, no compendrà que aquest senyor pogués realisar-lo ab tota felicitat.

Veritat es que á Vilafranca va anarhi molta policia, ab cada garrot que feya posar la pell de gallina, y mes á certs catalanistas parents immediats de la muller del gall.

Y lo que dirán ells:—¿Quina necessitat tenim de que 'ns donguin un fart de llenya?
De manera que *La Perdú* s' ha quedat ab el xiulet á la boca y sense atrevirse á bufar.

Lo mes trist per ella, es que 'l Doctor Robert, desatenent las sevas recomanacions anés á l' estació á rebre al flamant ministre centralista.

No es que nosaltres reprobem que 'l Sr. Doctor, ho me cortés, transigent y ben educat, realisés un acte com aquest; pero *La Perdú* no té mes remey qu' excomunicarlo. Y si no ho fá no li queda altre recurs que amagar per sempre mes el cap sota de l' ala.

Llegeixo:
«Toda Andalucía está trastornada con la cogida del Conejito.»
Verdaderament es molt sensible que á un conillet un toro 'l enganxi per la cuixa. Pero 'm sembla que

LA CARICATURA AL EXTRANJER

LAS MEDALLAS CONMEMORATIVAS DE LA GUERRA SUD-AFRICANA.—Hauria preferit, Senyor, poguer pendre ab la meua propia má aquesta medalla que Sa Majestat se digna concedirme.
(Del *Humoristische Blätter* de Viena.)

tota Andalucía hauria de reportarse. Perque qui no vulga pols que no vagi á l' era.
Y qui no vulgui banyadas que no fassi de torero.

De un convent de Oñate va fugir una monja escallant las tapias del convent.
Segons l' *Avi Brusí* la monja fugitiva tenia perturbadas las facultats mentals.
Perque sempre que una monja fuig, ja se sab, es boja.
Els boigs no son els qu' están tancats, sino 'ls que volen la llibertat.
Y no ho extranyin, perque 'ls que aixís pensan portan el cervell al garró.

Una nació que no está per brochs.
Italia acaba de comunicar al govern alemany que si aquest no li concedeix algunas ventatjas comercials, no cal que conti mes ab ella pera formar la triple aliansa.

D' aixó se 'n diu parlar clar y anársen directament al bulto.
Lo que Italia deu haver pensat:
«Para ser aliada y no ganar nada val mes sé nació honrada.»

Un episodi de las últimas maniobras.
El *Pelayo*, cansat d' estar amarrat, pega una forta esbranzida y trencant la cadena que 'l subjectaba á la boya, 's rebat damunt del *Río de la Plata*, y ab una mica mes l' esguerra.

El *Río de la Plata* va dirli:—Home, podrias tenir una mica mes de cuydado. ¿Qué no ho veus que som amichs?
Y 'l *Pelayo* li va respondre:—Dispensa noy: anant per mar me marejo y no sé lo que 'm faig.

S' assegura ab molta insistencia que Russia ha sollicitat d' Espanya una estació per carbó en las nostras costas.

Després estaria bé que Fransa ens demanés una estació per teyas.

Y darrera comparegués Inglaterra reclamant una estació per tarregada.

Llavoras á las portas d' Espanya podriam posarhi un lleterero que digués:
Carboneria modelo.

Per supuesto; *modelo* de carbonerías mal organizadas.

En una iglesia de Palermo (Sicilia) un cardenal predicava, llansant els insults mes abominables contra 'ls socialistas.

Un grupo de aquests va invadir la iglesia, y allá haurían vist com las senyoras se desmayavan, y com el cardenal queya en basca també.

Ja no hauria de portar faldillas pera semblarse á una dona.
Per lo llengut y per patir del histèrich.

Ho ha dit 'l home del tupé y s' ha de creure tal com ell ho assegura.

—Careixen en absolut de tot fonament els rumors relatius á inteligencias diplomáticas entre Espanya y alguna de las potencias.

No té necessitat d' esforsarse molt pera persuadirnos de que aquesta vegada diu la veritat pura.

Pera entaular inteligencias diplomáticas seria precis treure 'l cap per las finestras que miran á Europa, y enterarse ben bé de lo que passa pel mon.

Y lo qu' es fins ara els governants de la monarquia no 's mouhen del menjador ni separan els ulls de la cassola.

Anys enrera, el Papa pactava ab l' emperador de Alemania, protestant per tots quatre costats, y en virtut de aquest pacte obtenia l' infalible algunas petitas ventatjas, y en cambi s' obligava á fer votar als diputats catòlics del Centre 'ls projectes de ley reforçant l' exèrcit y la marina, al objecte de amenassar á Fransa, nació catòlica.

Però lo que deuen importarli al successor de Sant Pere 'ls catòlics, quan tracta de beneficiar alguna concessió per petita que sigui.

Lo que vá fer el Papa ab Espanya, quan la guerra ab els Estats Units, no té dibuix.

Catòlica es la nostra nació, pero débil. Y ab els débils no hi vol res l' home de la tiara, fent bó 'l cantar que diu:
«Vinieron los sarracenos y nos molieron á palos, que Dios ayuda á los malos cuando son más que los buenos.»

Ara la sort acaba de repetir-se ab Inglaterra.

El jurament que pronuncia el soberá al pendre possessió del trono es altament denigrant y ofensiu pera 'ls catòlics.

Eduart VII l' ha declarat abolit, d' acort ab el Papa; pero ab la condició de que aquest ha de recomen-

nar als irlandesos, catòlics hasta 'l moll del os, que fassin molta bondat y no rondinin si 'ls senyors inglesos els escorxan.

La grey catòlica es com si diguessem el remat catòlich.
Y al pastor res li importa que de tant en tant portin algún cap al escorxador, si aixó ha de reportarli alguna ganga. Al contrari: ell mateix l' agafa y l' entrega al carnicer.
Per aixó 'ls que van ab la remada son béns.

A Madrid s' ha celebrat últimament una Assamblea de mestres d' estudi.
Be s' han esforsat en demanar l' instrucció obligatoria; pero 'ls infelissos, mentres imperi la monarquia, no sortirán del badall obligatori.
Y gratuhit.
Es á dir sense cobrar sou.

Si t' vols estalviar disgustos, quan te topis ab l' esquadra pensa ab lo que 'l Dante diu y fes alló; *guarda é passa.*

¿Qu' es aquest mirar tremendo y aquest ayre tan *finchado*?
¡Qualsevol se pensaria que ara arribas del Callao!

Mariner, bon mariner, parla mes baix, t' ho demano, qu' encare hi ha molts malalts de Cavite y de Santiago.

A la popa del *Pelayo* una sirena cantava:
—¡Ara, ara sí que aném bé per torná á refer l' esquadra!

Quan moria en Mendez Nuñez, —¿Quí 'l hereda?— va dí un peix.
Y un altre peix va respondreli:
—Don Casto no deixa hereus.

Vaig aná á pescá al Cantábrich, pensant trobarhi ballenas, y ¿sabeu qué hi vaig trobar?
Llus y molta sardineta.

Que 'l triunfador gastí agallas es cosa que al fi s' explica, mes ¿que 'n gastí 'l derrotat?... No 'm cab á la barretina.

L. WAT.

XARADA

Generalment el *tercer* si es camí está mal cuydat; generalment l' *hu-dos-terza* no més serveix per cobrar; generalment es simpátiich quí té *tercera* en plural; generalment lo qui *quarta* no sol ser de crédito may; y generalment lo *totum* es... ¡aixó!... Ho he dit ben clar.

T. M. CATS

SINONIMIA

Un avi digué á son *tot* —Mira, Pep, si vens demá á donarme los bons días boy mudat y ben *total*, te comprará unas botinas y un rellotje de cent rals.

JOSEPH GORINA ROCA
TRENCA-CLOSCAS

VIOLA COCA

Ab aquestas lletras formar lo títul d' una comedia en tres actes.

ALBERTET DE VILAFRANCA

CONVERSA
—¿Vols venir á Girona, Narcís?
—¿A qué fer?
—Al casament de la meua neboda.
—Quina, ¿La Montserrat?
—No, home; la que jo t' he dit.
PEP ET CORCHS (a) DURO
GEROGLÍFICH
GITL
LA VI LA
LA
A. RIBAS LL.

Caballers: Un de casa, Lerronista, A. Kam hpá, A. Oliver y Joanico, Juan Solá, Joseph M. Bassas, Agustín Colera, Juan Sexman, Aygua freda: Un' altra vegada será.

Caballers: Un cessant, Joaquim Costa, Un company de la goma, L. A. Cigala: Aixó es sapiguer cumplir com uns homes.

Ciudadans: F. Carreras P.: Está ben engiponada y ab condicions de xarada.—C. T.: Rebuda la instantánea que no podém utilisar. Gracias per la intenció.—Lluís Alemany Ráfols, E. Zola y B., Peret del Café, Pere Carreras, J. R., J. P. T., Joseph M. Mallofré, A. J. P., F. Ll.: Gracias per l' envió.—C. G. Redembach: Aquest article ja 'l va enviar l' any passat y continua tan inaprofitable com alashoras.—Montserrat: Aquest contrast del enterro y la mascarada no es nou. L' amic Marinel-lo va dir lo mateix en un sonet molt cayo. Ho sentim.—L. A. S.: El *quadret* es espantosament modernista en el sentit burro de la paraula.—P. Font: Recordém haver llegit una cosa per l' istil en algun puesto.—S. B.: Comensa la poesia ab tres assonancias com tres catedrals y acaba faltantli un vers enter de las últimas estrofas. Ademés l' assumptu s' ha dit ja en ploma y en llapis. Y no son malas volensas... ni *comparaes* ni *comares*.—Valentí Sánchez: Son inexperimentats.—Rampells: Poca coseta servirá.—Bernat del Campo: No senyor, no poden anar.—Casimir B. de Cutó: Es una amorosa que sembla inspirada en un amor molt carrincló. ¡Y la forma, *hombre*!—L' Aymador de la pacífich: Es massa escandalós y massa mal dit.—F. Berenguer R.: De las dugas una; la dedicada no diu res nou y es inútil que l' arregli.—Ratolí: Si disposessim de loch sufficient... no diré que no. Ademés, es molt local. Pot ser al Almanach.—J. G. Cortés: Els seus dibuixos tenen la gracia de la ingenuitat. Semblian d' un De-paquít inconscient; servirían per *La Bugadera*.—D. de Ll.: Rebém las fullas; en ocasiones de més interés se 'n podria parlar.—Ploma y Tinter: ¿Es dir que 'l seu *cor latia*? ¿La tía de quí? Vaja, home, aprengui de parlar en catalá avans d' escriure sonets.—J. Roca C.: Per tenir 14 anys com diu que té, no ho fa malament, no; pero per ferho bé necessita passarme 14 mes estudiant.—S. de Clariana (Aviñonet): Els epigramas qu' envia pateixen de hidropesta... vuy dir que son aygualits.

AGENCIA DE MATRIMONIS

SALIDO EL GÉNERO DE LA CASA, NO SE ADMITE RECLAMACIÓN

HUMORADA EN VERS PER C. GUMÁ
Ilustrada ab dibuixos de R. Miró y Folguera
Un tomet de 32 planas, imprès sobre paper satinat y ab una cuberta á dos tintas.
Preu: DOS rals

El Proletariado Militante POR ANSELMO LORENZO

Un tomo en 8.º, Ptas 3.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorrillera y C.º